

ΠΩΣ ΚΟΙΜΩΝΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΑ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ.

Ίδου μία έκφραστικωτάτη ἐπιστολή ἐνὸς τῶν συνεργατῶν τοῦ «Μη Χάνεσαι» περὶ δύο ἀτμοπλοίων τῆς Ἐταιρίας ἣτις γνωρίζει μόνον νὰ καταβιάζῃ τοὺς ναύλους μέχρι τοῦ μηδενός, διὰ νὰ καταστρέψῃ προσωρινῶς τοὺς ἀντιπάλους τῆς καὶ κατοπιν νὰ βυζιάξῃ ὡς αἴλουρος τὸ αἶμα τοῦ δημοσίου· τοὺς δ' ἐπιβάτας τῆς τοὺς μεταχειρίζεται ἐναλλάξ ὡς ἐμπορεύματα ἢ ὡς κτήνη, πληρονομένη διὰ κλινὰς καὶ παρέχουσα ἀντὶ κλινῶν κατὰστρωμα. Ὁ θεὸς δὲ νὰ κάμῃ τὴν μαγειρικὴν τῆς δι' ἀνθρώπους. Κοτόπουλα λιπόσαρκα, καὶ ντομάταις γεμισταῖς. Ἡ Λακωνικὴ μαγειρεύει καλλιτέρα. Ίδου καὶ ἡ ἐπιστολή τοῦ συνεργάτου μας :

Φίλε Μη Χάνεσαι !

Τὸ ἑσπέρας τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἐπιβιάσθη ἐκ Πατρῶν εἰς τὴν Ἐπιάνησον διὰ Κόρινθον· ἔμελλον νὰ διέλθω δλόκληρον νύκτα ἐν τῇ θαλάσσῃ· ὅταν πρόκειται ταξιδεύων νὰ ἀφεθῶ εἰς τὰ εὐγενῆ τῆς θαλάσσης αἰσθήματα, πρέπει καλὰ νὰ τὸ συλλογισθῶ· οὐδέποτε οὐδ' ἔχνος εὐγενείας συνήτησα εἰς αὐτὴν, καὶ πᾶσαν αὐτῆς γοητείαν, κύματα, φλοίσβους, ὑδραύλακας, ἀγκύρας, ναύτας, ὅλην τὴν ἀπὸ ξηρᾶς βεβαίως τόσον θελκτικὴν, παρισταμένην θαλασσίαν ποίησιν, ἐξαλείφει ἡ ναυτία· μόνη μου τότε καταφυγὴ εἶνε τὸ κλινίδιον μου· οὐδέποτε τὸ ἐγκαταλείπω, οὔτε δύναμαι.

Νῦν καὶ θάλασσα· φαντάσου λοιπὸν μὲ πόσην λαχτάραν ἔτρεξα νὰ ζητήσω κλινὴν· ἀλλὰ κλινὰν δὲν ὑπῆρχον· ἦσαν ἤδη ὅλαι κατεκλημμέναι, καὶ ἦσαν διπλάσιοι ἐπιβάται μέλλοντες νὰ διανυκτερεύσωσιν ἐπὶ ποδός. Τὸ πρακτορεῖον μετὰ τὴν πλήρωσιν τῶν θέσεων χρεωστεῖ νὰ ὑποδεικνύῃ τοῦτο πρὸς τοὺς προσερχομένους· ἀλλ' ἅπαντες οἱ ἐπιβάται πρὸ τῆς προθύμου παροχῆς εἰσιτηρίων ὑπὸ τοῦ πρακτορείου, οὐδὲ κἂν διενόηθον τοιαύτην βᾶσανον, καὶ ὅλους μᾶς ἐνέπειζεν ἡ ἔταιρία. Διὰ νὰ μάθετε πῶς διῆλθον τὴν νύκτα τόσοι ἐπιβάται καλοπλερώσαντες, νὰ σᾶς εἶπω πῶς τὴν διῆλθον ἐγὼ. Ἐριμμένος κατὰ γῆς ἐν τῷ κλωβῷ τῆς δευτέρας θέσεως, χωρὶς σκέπασμα, μὲ λεπτὴν μόνον σινδόνην ἀντὶ στρώματος, δερόμενος ἄνωθεν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, καταπονούμενος κάτωθεν ὑπὸ τῆς πτωχείας τοῦ στρώματός μου, μὴ δυνάμενος νὰ κοιμηθῶ ἔνεκα τοῦ θορύβου καὶ τῆς λίμας τῶν περὶ ἐμὲ, ἀδυνατῶν νὰ ἐγερθῶ ὑπὸ τῆς ναυτίας καὶ πατούμενος ὑπὸ τῶν διαβαιόντων.

Μετὰ τὸ φρικῶδες ταρακούνημα τῶν ἀχρείων λεωφορείων τῆς, ἀπὸ Καλαμακίου μέχρι Πειραιῶς ὅλον ἐκείνο τὸ πλῆθος, ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα κατώρθωσε—θαῦμα ἰδέσθαι—νὰ παραλάβῃ τὸ μικρότερον τῶν ἀτμοπλοίων τῆς ἔταιρίας, ἢ Ἄθρα. Βύτυχως, ἀν καὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ ταξιδίου μας, ἢ θάλασσα, σύμμαχος πρὶν τῆς ἔταιρίας, ἔκρινε καλὸν, εἴτε ὑπὸ εὐσπλαγχνίας, εἴτε ὑπὸ φιλαρεσκείας, νὰ τὴν ἀντιπολιτευθῇ· καὶ τόσον καλὴ καὶ γλυκεῖα ἐφάνη, ὥστε δὲν ἐπέστη ἀνάγκη νὰ ἐγκαταλείψωμεν, καὶ τοὶ συνοθύμενοι καὶ συνθλιβόμενοι, τὴν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος εὐάρεστον διαμονήν.

Κύριε Γαλούση, ἐλάτε γρήγορα καὶ εἰς τὸν Ἰσθμόν, διὰ νὰ μᾶς σώσετε !

Σπάρκος.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ.

Πρῶτον πρῶτον ἐξεδόθη τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Πρίντζη, τηλεγραφετοῦ, ἀν δὲν ἀπατώμεθα. Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον αὐτὸ ἔχει γράψῃ περὶ Ἀληθοῦς Ἱστορίας ὁ κ. Ἀναστάσιος Στούπης, ὑφηγητῆς, ἀν δὲν ἀπατώμεν. Μεταφέρομεν τὸ προῖμιον τῆς διατριβῆς ταύτης, ἀπαγορεύοντες τὰς εἰδήμονας γυναῖκας νὰ τὸ ἀναγνώσωσιν :

«Εἶναι τῶντι ὥρα (πρόκειται περὶ ὥρας θερινῆς ἡμέρας) καθ' ἣν διατελεῖ τις πρὸ τοῦ διλήμματος ἢ νὰ θύσῃ τῷ Πριάπῳ, ὡς ἀφελέστατα ποιοῦσιν οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων, ἢ νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς νηδύμους τοῦ ὕπνου ἀγκάλας. Ἐπαμφοτερίζω ἢ μᾶλλον συναμφοτερίζω. Καὶ ὅμως ἀνάγκη νὰ ἐκλέξω, ἵνα μὴ ἡ παράτασις τοῦ δισταγμοῦ καὶ τὸν Πριάπον ἐκδιώξῃ καὶ τὸν νυσταγμὸν διασκεδάσῃ.»

Ἐρυνήσαμεν ὅλα τὰ λεξικά, ἐγκυκλοπαιδικὰ καὶ μὴ, ἵνα ἴδωμεν ἀν τὸ πριαπιζέσθαι ἔχει καὶ καμμίαν ἄλλην σημασίαν γνωστὴν εἰς μόνην τὴν κεφαλὴν τοῦ κ. Στούπης. Ὅλα συμφώνουν εἰς τοῦτο ὅτι ὁ πριαπισμὸς «c'est une érection continue et douloureuse».

Ἐκ τῆς στοργῆς ὅμως μεθ' ἧς ὀμιλεῖ ὁ κ. Στούπης περὶ τοῦ πριαπισμοῦ καὶ τῶν περὶ δραπετεύσεώς του φόβων οὗς ἐκφράζει καταφαίνεται ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ὑφηγητῆς εὔρε μέσον νὰ καταστήσῃ τὴν erection αὐτὴν ἀντὶ ντολορδῶς εὐάρεστον.

Καλὸν θὰ ἦτον ἐὰν ὁ κ. Στούπης ἀνεκοίνου τὰς ἀνακαλύψεις του μετὰ πειραμάτων εἰς τὴν ἱατρικὴν σχολήν.

Μέχρι τοῦδε ἦσαν γνωσταὶ πολλαὶ ἰδιοτροπίαι μεγάλων συγγραφέων· ὁ Βολταῖρος ἠγάπα φέρ' εἰπεῖν ὅταν γράφῃ νὰ πίνῃ καφὲν, ὁ Σίλλερ ἤθελε νὰ μυρίζηται ξυνὰ μῆλα, ὁ Δελαβὴν ἤθελε νὰ γράφῃ μὲ γάντια· εἰς τὴν χορείαν αὐτὴν προστίθεται καὶ ὁ κ. Στούπης, ἐνεργητικώτερος ὄλων, ὅστις διὰ νὰ γράφῃ αἰσθάνεται ἀνάγκην νὰ θύῃ τῷ Πριάπῳ.

Τῷ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡῷ.

Βάστα τὰ δυὸ δολώματα καλὰ στὴν πετονιά σου
Καὶ σέρνε τὴν νὰ μὴν πιασθῇ στ' ἀγγίστρι σου κανένα.
Δὲν βλέπεις πῶς σ' ἀκολουθοῦν ; Ἐσὺ τώρα στοχάσου
Πῶς θὰ βρεθοῦνε κοπαδιὰ στὰ δίκτια σου πιασμένα.
Σέρνε τὴν . . . Ἄμα φεύγουνε, ἀμόλα τὴν κομματί
Κ' ἔτσι ἡ τράτα σου ἀξάφνα θὲ νὰ βρεθῇ γεμάτη.

Δὲν βλέπεις πῶς σ' ἀκολουθοῦν, πῶς τρέχουν πεινασμένα;
Ἐσὺ ἐπὶ τὴν βάρκα σου φτερά, σὰ χελιδόνι πέτα,
Γιατί μπορεί στὴ πετονιά ν' ἀγκυστρωθῇ κανένα
Μὲ δόντια ποῦ νὰ σπάζουνε ἀρβίλαις καὶ γαλέτα.
Ἄ! τότε καὶ τὴν πετονιά μαζὶ τοῦ θὰ τραβήξῃ
Καὶ σένα μέσ' τὴν ἄβυσσο γιὰ πάντα θὲ νὰ πνίξῃ.

Enfant.